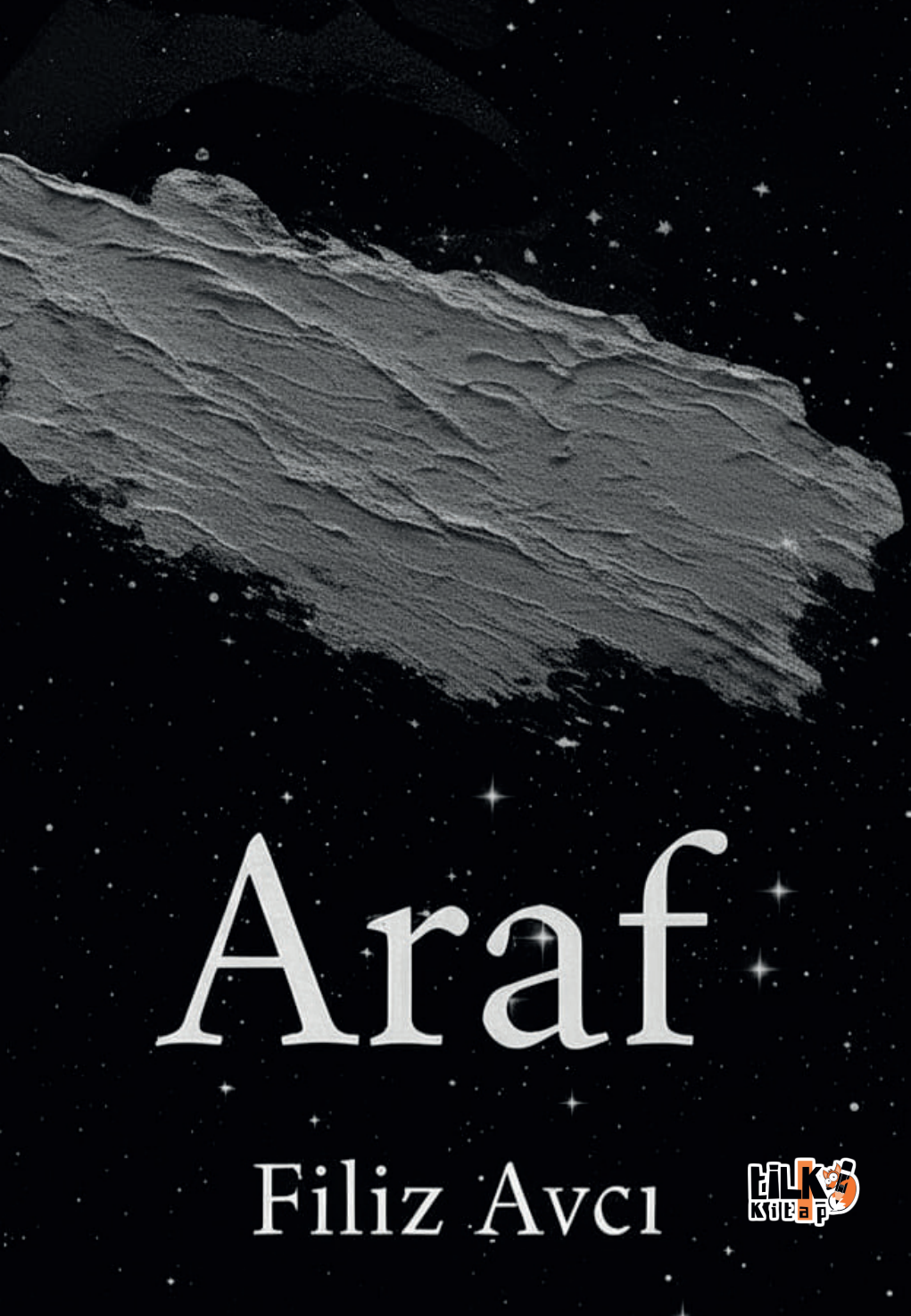

Araf
Filiz Avcı
Tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Araf
Filiz Avcı

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hilal Kılıç
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Haziran 2025
ISBN: 978-625-5896-43-8
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ARAF

Filiz Avcı

Arafta kalmış bir aşk hikâyesi…

ARAF 1

Yedi

Ümitsiz ümitsiz yürüyorken sokakta sana rastladım.
O durgun, o solgun, o renksiz dünyama renk verdin,
Canıma can kattın, beni sevindirdin…
Aşkımızı duyanlar sevindi,
"Aman ha! Nazar değmesin." dedi.
Yıllarca aynı yastığa baş koyduk,
Niye söyle ayrılık?
Niye böyle yalnızlık?
Biz birbirimize ne kadar da alışmıştık…

İnan bana, aşklardan geriye kalan o minik hatıralar;
Yakar, içini yakar.
Bir avuç gözyaşı akar, gözünden akar.
Utanç duyguların birden azar, coşar.
Yâr, bizi ayrılık parçalar.
İşte o an, ben yaşayamam.
Yâr, sensiz ben ölürüm,
Diri diri mezara gömülürüm.
Ölürüm…

İLK İŞARET

İnce ince yağan yağmurun altında, uzun yıllar boyu uzak kaldığı İstanbul'un havasına karışmış araçlardan yayılan egzoz ve bacalardan tüten yoğun kömür kokusunu hasretle ciğerlerine çekip elleri cebinde, Arnavut kaldırımlı taş sokaklarda usul usul yürüyordu. Yaklaşmakta olduğu sokağın köşesindeki eski cumbalı ahşap binanın yıkılıp, yerine modern mimariyle yapılmış Fransız balkonlu beton binayı görünce yanlış sokakta olduğu düşüncesine kapıldı bir an. Sigarasından derin bir nefes çekti, ardından öfkeyle yere fırlattı. Yanmaya devam eden sigarayı söndüğünden iyice emin olana kadar ayakkabısının ucuyla ezip, yıllar önce koşar adımlarla gittiği köşedeki üç katlı tozpembe apartmanın üçüncü katına doğru derin bir iç geçirerek uzun uzun baktı.

Soluk sarı ışıkları yanıyordu evin. "Muhtemelen evde olmalı." diye düşündü içten içe evde olmasını umut ederken. Geniş gövdeli dut ağacının dibinde durmuş, "Benim bunca

zaman sonra burada ne işim var?" dercesine, şaşkın şaşkın etrafına bakınırken insanın içini titreten bu soğuk İstanbul akşamına ışınlanmış bir zaman yolcusu gibi hissetti kendini. Oysa daha bu sabah Mekke'den Amerika'ya uçuyordu. Çok değil, iki ay evvel ise İngiltere'nin en önemli anıtlarından olan Stonehenge'teki devasa taşları merakla inceliyor ve o dönemde yaşamış insanları anlamaya çalışıyordu. "Günümüzde Amerika Ay'a ilk ayak basan devlet olmakla övünürken eski çağlarda yaşamış insanların övünç kaynağı ise gökyüzündeki gezegen ve çeşitli sabit yıldız konumlarını kullanarak dünyanın çeşitli yerlerine diktikleri bu devasa taşlar olsa gerek." diyordu.

Stonehenge'te katıldığı bir turda kamp kurdukları gece yakılan ateşin etrafında toplanıp şarkılar söylemiş, dans etmişlerdi. Ardından marshmallowları ateşte ısıtmışlardı. Alman uyruklu ve henüz on sekiz yaşlarında olan Helga adlı kız, ateşte iyice eriyip, sakız kıvamına gelen marshmallowunu ağzında çiğnerken, tur rehberi David'e gökyüzünü işaret ederek sordu:

"Tepemizde grup hâlinde parlayan şu yıldızların ismi ne?"

Bulutsuz, gece mavisi gökyüzünde parlayan milyarlarca yıldız arasında "Hangileri?" diye sordu David.

"Onlar işte… Şu kepçeyi andıran yıldızlar."

“Pleiades. Yedi Kız Kardeş…”

“Yedi kız kardeş mi?”

“Evet. Mitolojik hikâyelerden dolayı bu isim verilmiştir onlara. Boğa takımyıldızında yer alır ve Dünya’ya en yakın açık yıldız kümesi olarak bilinirler. Yunan mitolojisinde Pleione ve Atlas’ın kızları olarak geçer: Maia, Electra, Taygete, Alcyone, Celaeno, Asterope ve Merope. Çok güzel olduklarına inanılır. Bu yıldızlar, ekinlerin olgunlaşma dönemlerinde ve deniz mevsiminde görünürmüş.”

“Ama ben altı tane görüyorum. Bakın, altı tane değil mi? Bir… İki… Üç… Dört… Beş… Altı.”

“Ah, o Merope. En küçük kız kardeş. Diğer kız kardeşlerin hepsi tanrılara eş olurken o…”

“Bir ölümlüyü mü seçmiş?” diye David’in sözünü kesti İtalyan kız Tina.

“Ne romantik ama…” diye atıldı Avusturya’dan gelen bir diğer kız.

“Merope’nin ölümlü olduğu için ışığının diğerlerine nazaran daha sönük olduğu düşünülüyor. Altında büyük bir aşk hikâyesi aramaya gerek var mı? Diyelim ki o, ölümsüzlük yerine aşkı seçti. Ama bakın, diğerleri parıl parıl ışık saçarken o maalesef sönük kaldı.”

"Ama öyle deme, David. Aşk her yerde ve hayatın her anında…" dedi Helga.

"Bilemem… Ben pek inanmam aşk denen duyguya. Zira aşk, beraberinde büyük fedakârlık ve zorlukları da getirir."

"Her aşk illa sınanacak yani."

"Aynen, Helga. Çok doğru. Aşk eşittir sınav."

Gruptaki herkes hep bir ağızdan gülmeye başladı, Sahir de dâhil. Lakin "aşk" denince aklına yıllar önce tanıdığı biri geldi. Ve ona verdiği söz.

Yedi Kız Kardeş… Yoksa bu bir işaret miydi? Evrenden bir mesaj… Tam da ruhani bir yolculuğa çıktığı bugünlerde… Issızlığın ve sessizliğin ortasında… Alman bir kadının merakla gökyüzünü işaret ederek tur rehberine sorduğu o yıldız kümesi…

"Yedi yıl… Aman Allah'ım! İki ay sonra neredeyse yedi yıl dolmuş olacak. Onca zaman nasıl da hızla geçmiş böyle?" dedi içinden Sahir korku dolu gözlerle etrafına bakınırken.

Sokağın tam ortasındaki tombik bakkal, yanındaki yufkacı Rasim, köşebaşında sarmaşıklarla çevrili kahvehane artık yoktu. Yerlerine züccaciye, börekçi, mobilyacı gibi dükkânlar açılmıştı.

"Sahi, kaç yıl oldu ben buralara gelmeyeli? Bu sokaktan neşe içinde geçip Ayris'i kapının önünde heyecanla beklemeyeli?"

İstanbul'dan gideli kaç yıl olmuştu sahiden?

Yıllar önce ılık bir bahar günü Atatürk Havalimanından kalkan uçağın küçük penceresinden son kez baktığının farkındaydı bu yere. Gider ve dönüşü olur muydu, kim bilir… Ayris'e verdiği sözün de farkındaydı lakin oraya geri dönerse bir daha Ayris'e ulaşması mümkün olmayacaktı.

Saatler süren sıkıcı yolculuğun ardından uçak alana indikten birkaç saat sonra yıllar önce terk ettiği evin önünde buldu kendini. Büyük demir kapının sürgüsü ağır ağır açılırken güvenlik kulübesindeki görevli "Mr. Sahir… Welcome, welcome!" diye karşıladı dört yıldır göremediği evin küçük beyini.

Sahir buralardan ayrılalı uzun zaman olmuştu ama belli ki pek bir şey değişmemişti. Sarmaşıklı kemerin altından eve doğru ilerlerken İstanbul'daki küçük mütevazı apartman dairesini hatırladı özlemle.

"İşte, Sahir Bey… Tekrar buradasın. Namıdiğer, Melekler Şehri'ndeki mütevazı evinde. Onlarca dönüm arazi üzerine kurulu… 1925'ten kalma, Viktorya Dönemi mimarisiyle inşa edilmiş… İnsanların birbirlerine parmakla gösterdiği,

bir zamanlar en görkemli ve lüks partilerin verildiği göz alıcı Los Angeles köşküne hoş geldin… Çocukken arka bahçedeki sarmaşık labirentinde defalarca kaybolduğun… Dokuz defa ölüm tehlikesi atlatınca evdeki çalışanlar tarafından 'dokuz canlı' ilan edildiğin… Evin her defasında dört ayak üstüne düşen minik kedisi, anne ve babasının ise şımarık ve biricik oğlu, prensi olduğun o evdesin işte."

Geniş beyaz mermer merdivenleri tırmanırken isteksizce, hayli yorgun ve üzgün görünen annesi belirdi kapıda.

"Oğlum! Sahir'im…"

Öyle sıkı sarıldı ki boynuna Sahir bir an için boğulacağını hissetti. Hizmetliler koşup, elindeki çantaları alıp, üst kattaki odasına doğru götürürken Sahir de annesiyle oturma odasına geçti.

Annesi, karşısında duran oğlunu özlemle baştan aşağı dikkatle süzerek "Oğlum, epey zayıflamışsın. Kim bilir oralarda ne hâllerdeydin…" diye başladı söze.

"İyiydim, anne… Sandığın gibi öyle kötü bir durum yoktu. Hem… Türkler çok cana yakındır. Okul arkadaşlarım da çok iyi insanlardı."

"Sen hizmetlilerle büyüdün… Bir dediğin iki edilmedi bu zamana kadar. Oralarda sana hizmet edebilecek kimse var

mıydı? Hem öyle apar topar kaçar gibi gittin. Bak, babanı da kaybettik…"

"Ne! Babam öldü mü?"

"Ahhh… Evet, oğlum. Dün sabah kaybettik." dedi annesi ağlamaklı bir ses tonuyla.

"Oysa vedalaşmadık bile…"

"Çok hastaydı zaten. Doktorlar 'Kurtuldu acılarından.' dedi."

"Demek onu son defa görmek bile nasip olmadı bana."

Ertesi gün İslami usullere uygun, sade bir cenaze törenin ardından gözyaşı ve pişmanlık içinde babasını toprağa vermiş; ardından da acısını kalbine gömüp tek varisi olduğu emlak şirketinin başına geçmek zorunda kalmıştı.

"Acımı yaşamak bile nasip olmadı bana." dedi odasındaki 18. yüzyıldan kalma altın varaklı duvardan tavana kadar uzanan antika aynaya bakarken yaşlı gözlerle.

"Ahhh, baba… Demek seni böyle uğurlamak vardı ebedî istirahatine. Oysa daha birkaç yıl öncesine kadar basketbol oynar, ata binerdik."

Babasının son bir ay sağlık durumu iyice kötüye gidince birikmiş işler ve borçlarla uğraşmak da hâliyle annesine kalmıştı. Tüm bu işlerle uğraşıp, kötüye giden mali durumları annesiyle halletmeye uğraşırken, Los Angeles'a geleli iki ay geçtiğini fark ettiğinde, Ayris'i arayıp özür dilemek istemişti. Ancak ev telefonuna cevap veren olmamıştı. Sahir defalarca aramasına ve mektup yollamasına rağmen Ayris'ten hiçbir haber alamıyordu. Üniversitedeki arkadaşlarına ulaşarak evine gitmelerini istedi. Ertesi hafta Ayris'in evine giden arkadaşları evde kimseyi bulamadıklarını ancak komşulardan Ayris'in büyük bir kaza geçirdiğini öğrendiklerini söylediler. Bunun üzerine Sahir, bir an önce İstanbul'a dönmek istedi.

Ertesi sabah yola çıkacağını söyledi annesine. Tüm karşı çıkmalarına rağmen…

"Bir defa gittin… Dört yıl boyunca ne aradın ne de sordun, Sahir. Hem bu Ayris de kim? Kime sordun evlenmek için? Kimden izin aldın?"

"Ben seviyordum ve evlendim. Bu benim hayatım. O şimdi hasta ve ona ne olduğunu dahi bilemiyorum. Onu orada yalnız bırakamam, anne. Gitmeliyim."

"Peki ya iş ne olacak? Ben tek başıma üstesinden gelemem."

“Yaparsın, anne.”

“Baban da senin bu sorumsuz davranışların yüzünden öldü zaten. Ne zaman aklı başında, sorumluluk sahibi bir evlat olacaksın sen?”

“Babamı ben mi öldürdüm yani? Yaptıklarını ne çabuk unuttun?”

“Sahir, kes şunu.”

“Ben de senin yüzünden gittim bu evden. Yoksa bunu da mı unuttun, anne?”

“Sahir, yeter diyorum. Sus artık.”

“Seni o gece, bahçedeki kulübede…”

“Yeter!”

Annesi tam tokat atmak için elini havaya kaldırmıştı ki Sahir olanca gücüyle itti annesini.

Halıya kapaklanan annesi ağlarken Sahir “Ağlamayı kes!” diye bağırdı öfkeyle ve devam etti:

“Babamı sen öldürdün! Ve beni de! Ne zaman gözlerimi kapatsam o kulübedeki geceyi hatırlarım. Sen o…”

“Sahir! Yalvarırım sus, oğlum… Sus…”

“Susmam! Senin yüzünden gittim ben bu evden. Ne zaman yüzüne baksam babamın o gece yaşadığı hayal kırıklığı gelir aklıma. Benim babam seni lüks içinde yaşattı. Bir elin yağda bir elin baldaydı. Bunu mu hak etti? Haaa, söyle!”

“Sus. Sus artık!”

“Ama sen… Ama sen bir türlü doymak bilmedin ve hiçbir zaman tamah etmedin. Babam senin her yanlışını affetti, sineye çekti lakin o son yaptığın asla unutulmaz… Ben unutmam, anne. Hatta sana ‘anne’ demeye dahi utanıyorum.”

“Sahir! Lütfen, oğlum, böyle söyleme.”

“Sence babamı kim öldürdü?”

Ağla…

Ağla haydi, nehir ol çağla…

Elbet bir bedeli olmalı bu yaptıklarının.

Şimdi diz çök ve yalvar, özür dile ama nafile.

Bir bedeli olmalıydı elbet.

Yanına kâr kalır mı sandın?

İhanet en büyük acı, ruhumda derin yaralar açan.

Özrün acımı hafifletir mi sahi?

Zamanla su gibi akıp gider mi?

Oysa tarih tekerrürden ibaret, diyorlar.

Bak! Yine kapıma dayandın.

Şimdi, sıra sende…

Biraz da sen ağla, ağla bu acınası hâline.

ŞEHVET

Sahir gece yarısı uyandığında dili damağı kurumuştu. O gün babasıyla tüm gün ata binmiş, eve gelir gelmez yorgunluktan kendini yatağa atmıştı. Odasına yansıyan sönük ışık dikkatini çekince, yataktan usulca kalkıp, pencereden dışarı baktığında bekçinin elindeki fenerlerle bahçenin arka tarafına doğru gittiğini gördü. Her zamanki gibi bekçinin rutin bir kontrol yaptığını düşündü ve komodinin üzerindeki sürahiye uzandı. Tek istediği kuruyan damağına bir yudum su değdirmekti fakat sürahi boştu. Oldukça sessiz bir şekilde -köpeği Lezli'yi uyandırmak istemiyordu- mutfağa inerken kapının yanında beyaz gecelikli birini gördü.

Dikkatle bakınca annesi olduğunu fark etti. "Anne!" diye seslendi arkasından lakin annesi onu hiç duymamış olacak ki sessizce kapıdan dışarı çıktı. Gecenin bu vakti nereye gidebileceğine bir anlam veremedi. Merak içinde o da gizlice -bir süre onu takip edip korkutma niyetiyle- arkasından gitmeye başladı. Annesi arka bahçeye doğru yürürken nedense oldukça telaşlı görünüyordu. "Tuhaf… Acaba bir şey mi oldu?" diye düşünmeden edemedi Sahir. Daha önce hiç onu böyle görmemişti.

Gölün yanından ilerleyip, sarmaşık labirentin etrafından dolanırken baykuş sesleri içinde tuhaf bir ürperti yarattı. Güya annesini korkutmak istemişti ancak Sahir daha çok korkmuştu karanlıktan. Annesine koşup sarılmak istedi. Çocukken annesi odasına gelip masallar anlatır, uykuya dalmasını beklerdi oğlunun. Yumuşacık, kadife sesi inanılmaz bir huzur ve güven verirdi Sahir'in içine. Sevgi ve şefkat dolu sıcacık kollarında uyuyakalmak, çocukluğunun en güzel yanıydı Sahir için. "Büyümenin en kötü yanı da bu olsa gerek." dedi içinden. Odasında yankılanan bülbül sesini özlemişti annesinin. Masallar okuyup ninniler söylemesini…

Tam korkutma fikrinden vazgeçip, boynuna sarılıp, doyasıya öpüp, gül kokusunu içine çekmek için yanına gidecekken annesinin arka bahçedeki kulübeye girdiğini gördü. Sahir

arkasından usulca kulübeye doğru ilerlerken pencerede iki silüet belirdi birden. İçeride babasının olduğunu düşündü.

"Sizi gidi çapkın âşıklar sizi… Demek gizlice kulübeye gelip vakit geçiriyorsunuz. Hem de bensiz… Ben bunun hesabını size sormaz mıyım hiç? Sabah görüşürüz sizinle."

Bir süre boyunca iri gövdeli palmiye ağacına yaslanıp kulübedeki ışık oyununu izledi sessizce. Derken bir çıtırtı duydu gittikçe yaklaşan ve saniyeler sonra ağaçların arasından çıkan babasını gördü.

"Ama nasıl olur! İçerideki kim?"

Elindeki tüfeğin namlusunu kulübeye doğrultmuş, sinirle ilerliyordu babası. Sahir daha ne olduğunu anlayamadan babası saniyeler içinde bir hışımla kulübeye daldı ve bir anda içeride büyük bir arbede çıktı. Sahir koşarak içeri girdiğinde annesi ve genç bekçi Tomas, yatakta çıplak bir vaziyette, korku dolu gözlerle "Yapma!" diye yalvarıyorlardı. Babası ise elinde tuttuğu silahı bekçiye doğrultmuştu ve Sahir, tam ateş edecekken, üzerine atlayıp babasına engel oldu.

"Bu iki pislik için elini kana bulamaya değmez, baba!"

ÖFKE

Sahir, yerde çaresizce ağlayan annesine baktı öfkeyle. O gece suratına bir tokat gibi çarpan ihaneti asla unutmuyordu…

"Babam o gece senin yüzünden katil olacaktı. Sen… Adi kadının tekisin. İnsan her şeyi unutabilir lakin ben o anı hiçbir zaman unutmayacağım. Sen benim nazarımda bir melektin. En değerli, en kıymetlimdin. Babamla defalarca senin için tartıştım. Sırf seni korumak, kollamak adına elimden geleni yaptım ben. Sen benim annemdin… Merhametli kollarında kendimi güvende hissettiğim, kadife sesinle huzur bulduğum… Sen annemdin benim. Sudan duru, sütten ak… Sütte bile leke olabilir ama sende asla sanırdım. Ta ki o geceye

kadar. Şimdi sana acıyorum, neden biliyor musun? Çünkü kimse senin kadar alçalmamıştır bu dünyada… Yarın İstanbul'a döneceğim ve bir daha asla senin olduğun bu yere adım bile atmayacağım." deyip, koşarak odasına gitti.

Sahir öfkeden deliye dönmüş gibiydi. Birkaç kez kapıyı ve duvarı yumrukladı. Annesini kulübede gördüğü o gece sürekli gözlerinin önüne geliyor, o iğrenç görüntü aklından bir türlü silinmiyordu.

Yatağa uzanıp gözlerini kapattı. Ayris'i düşünmek istedi, sadece ve sadece Ayris'i. Onunla ilk öpüştükleri günü düşündü. Yağmur altında, sırılsıklam… İlk seviştikleri günü… Nefes nefese, sıcacık… Tam gözlerini kapatıp o ana odaklanmak üzereydi ki bir patlama sesi yankılandı evin içinde. Hızla yerinden kalkıp aşağı koştu. Annesi yerde yatıyordu ve halı kanlar içindeydi. Ambulansın sirenleri acı acı çalarken Sahir sedyede yatan annesine baktı uzun zaman sonra. Dikkatle… "Yüzünde bu kadar kırışıklık var mıydı? Ne ara bu kadar yaşlanmış…" diye düşündü. Amerika'ya geleli neredeyse üç ay olmuştu fakat annesine ilk defa bu kadar dikkatle bakıyordu. "Çok tuhaf." dedi içinden. Dört yıl sonra ilk defa annesinin yüzüne bakabiliyordu utanmadan. Çünkü ne zaman göz göze gelse utanırdı o gece gördükleri yüzünden. "Acaba annem de utanıyor mu benden?"

Acil ameliyata alınmasının üzerinden neredeyse beş saat geçmişti ama hâlâ ameliyathaneden çıkan bir doktor ya da hemşire olmamıştı. Sahir tam beklemekten sıkılıp, bahçeye çıkacakken doktor göründü kapıda.

"Hey, evlat! Epey yorucu oldu ama nihayet kurşunu çıkarabildik. Kurşun bir santimle kalbi sıyırmış. Annen çok şanslı bir kadınmış…" dedi doktor.

"Ama ben şanssız bir adamım, doktor. Sevdiğim kadının yanında olma ihtimalim bile kalmadı artık. Ahhh, anne… Ne yaptın bize böyle? Eskiden mutlu bir aileydik biz. Kahkaha seslerimiz yankılanırdı evin her köşesinde ama şimdi… Kalplerimiz kadar soğuk o ev."

Mesafelerin bir anda ortadan kalktığı, zaman perdelerinin ardına dek aralandığı, hiç de sıradan olmayan bir günde ve mıknatıs gibi istemsizce Ayris'e doğru çekildiğini hissediyordu.

"Haydi, Ayris… Cama ya da balkona çık da seni son bir kez göreyim."

Bunları söylerken dahi sesi çatallaşmıştı. Yoksa… Yoksa titriyor muydu? "Ne münasebet!" dedi içinden. Yanaklarından ince ince süzülenler sadece yağmur damlaları olmalıy-

dı. Yoksa erkekler ağlar mıydı? Hayır. Asla. İyice ıslanan yanaklarını soğuktan titreyen elleriyle silerken, bulanık gören gözlerini ovuşturup, pencereye tekrar baktığında perdenin arkasında ince uzun bir karartı dikkatini çekti. Pencereye iyice dikkat kesildi. Midesinde kozasından yeni çıkan yüzlerce kelebeğin coşku içinde bir sağa, bir sola uçuştuğu hissine kapılarak heyecanla "Umarım bu, odur." dedi kendi kendine.

Yoğun yağmur ve şiddetli rüzgârda savrulan yaşlı dut ağacının dallarına tutunan solgun yapraklar daha fazla dayanamayıp birer birer önüne düşüyordu.

"Ahhh, Ayris! Ah, benim güzel kadınım… Sen, bu dünyada benim karşıma çıkan en büyük şanstın. Ve ben, senden sonra ne talihsiz bir adam oldum böyle. Sonsuz ve dipsiz hayat okyanusunun sularında çare ararken aklımda hep o gül yüzün vardı. Konuşurken hep bal damlardı dudaklarından. Sesin… En güzel melodiydi kulaklarımda. Senden sonra tüm sesler sustu Ayris, artık sağır bir adamım ben. Senden sonra tüm renkler soldu Ayris, artık kör bir adamım ben. Bu soğuk ve yağmurlu İstanbul akşamında yüreğim buz kesmiş ama soğuktan değil, sensizlikten… Kimsesiz, çaresiz bir insanım ben. Oysa sen tüm bunlardan habersiz sıcacık evinde keyifle çayından yudumlarken aklının ucundan dahi geçmeyen ben, köşedeki dut ağacının dibinde…

Sicim gibi yağan yağmurun altında… Çaresizce pencereye çıkmanı bekliyorum. Ve içten içe kendime kızıyorum. Gitmemeliydim. Seni asla bırakmamalıydım. Meğer insan sahip olduklarının değerini bilemeyip, sahip olamadıklarının peşinde harcarken ömrünü gitmek kolay gelirmiş. Fakat geriye dönmek zor. Hele bir de gidişin çok acıtacaksa bir canı…"

Sigarasından derin bir nefes çekermişçesine çekti buz gibi havayı içine, "Zordu be, Ayris'im… İnan, hiç kolay değildi benim için. Hiç de kolay olmadı zaten." diye içten içe hayıflanırken hâline.

Gökyüzü de âdeta Sahir'in tepesinde gürlüyordu şimdi. "Ayris'i neden bıraktın?" ya da "Bunca yıl sonra neden döndün?" der gibiydi. Öfkeyle yağan yağmur giderek şiddetleniyor, rüzgâr ise hiddetleniyordu. Dalgın gözleri, yerdeki su birikintisinin üzerine yansıyan sokak lambasının titrek ışıklarına takıldı. El ele yürüyen iki âşığa benzetti onları. Ve ikisi de oldukça mutlu görünüyordu. Derken eski bir melodi yankılandı kulaklarında:

Watching every motion
In my foolish lover's game
On this endless ocean

Finally lovers know no shame
Turning and returning
To some secret place inside
Watching in slow motion
As you turn around and say
"Take my breath away."
Watching I keep waiting
Still anticipating love
Never hesitating
To become the fated ones [1]

1-) Her hareketi izliyorum,
Aptal sevgilimin oyununda.
Bu sonsuz okyanusta,
Sonunda âşıklar utanmayı bırakıyor.
Dönüp duruyoruz,
İçimizdeki o gizli yere doğru.
Ağır çekimde izliyorum,
Sen dönerken ve diyorsun ki:
"Nefesimi kes."
İzliyorum, beklemeye devam ediyorum,
Hâlâ o sevgiyi umarak.
Hiç tereddüt etmeden
Yazgının seçtikleri olmaya razıyım.

Meşhur *Top Gun* filminin şarkısı eşliğinde iki âşık birbirine sarıldı sıkıca. Ayakları yerden kesildi, göğe doğru süzüldüler ve bulutların üzerinde usulca dans ettiler…

Sahir, su birikintisine yansıyan ışıkların bu tutkulu dansını izlerken Ayris'le geçirdikleri o son akşamı anımsadı umutsuzca.

Ayris sıcacık teniyle sıkıca tuttuğu ellerini bir anda bırakmıştı:

"Nasıl yani Sahir? Ne demek, gidiyorum?"

"Dedim ya, Ayris… Babam çok hastaymış, annem 'Acil gelmelisin.' diyor."

"Tamam, aşkım. Elbette gideceksin, sonuçta babanın yanında olmalısın. Ama benim sorum bu değil. Ben seninle dünyanın öbür ucuna bile gelmeye razıyken sen beni neden götürmüyorsun?"

"Ama Ayris…"

"Biz bir aile olduk. Bunu ailenden ömür boyu saklayamazsın. Hem karşılarına birlikte çıkmamız daha iyi olmaz mı?"

"Ayris, beni anlamıyorsun. Ailemin tepkisi ne olur, bilemiyorum. Zaten babam hasta. Ben gidince uygun bir dille durumu anlatırım. Sen daha fazla endişelenme, ne olur…"

“Peki ya ailen beni istemezse ne olacak, Sahir?”

“O zaman gelip seni kaçırırım!”

Kulaklarında Ayris’in bu söze cevabı yankılandı:

“En fazla yedi yılın var. İnşallah olmaz ama olur da gelmezsen beni ebediyen kaybedersin, Sahir!”

“Ayris, saçmalama, ne olur… En fazla iki ay içinde seni yanıma alacağım.” demişti Sahir boynuna sarılıp, onu teselli ederken.

Şimdi ise “O gül yüzünü görmeyeli, sıcacık tenine dokunmayalı, yumuşacık sesini duymayalı, o ela iri gözlerine doya doya bakmayalı bugün tam yedi yıl oldu…” diyordu.

GURUR

"İlk iki yıl öyle hızlı geçmişti ki… Sonrasında sana dönmeye, verdiğim sözü yerine getirmeye ne gücüm ne de yüzüm vardı. Seni unutmak için kaç yabancı tene dokundum, senin o aşkla bakan masum gözlerini kaç kadının boş ve manasız bakışlarının ardında aradım, Bir bilsen. Hiçbir mesafe gözlerin kadar uzak gelmedi bana, Ayris. Bulamadım, Ayris… Ben senin gibisini bulamadım. Ve ben senden sonra kimsenin ellerini de tutamadım. Sevemedim, saramadım kimseyi. Şimdi bunca zaman sonra ne yüzle çıkarım ben karşına? Bak, Ayris… Bugün tam yedi yıl oldu ve ben sana geldim, desem… Boynuma sarılıp 'Hoş geldin, aşkım!' diyebilir

misin? Tekrar aşkla, özlemle sarılabilir misin bana? Kahretsin! Benim ne işim var burada? Buraya neden geldim? Oysa şimdi çoktan Amerika'ya iniş yapmış ve lanet hayatıma geri dönmüştüm. Yoo… Bunu yapamam. Hayır, onun karşısına çıkamam. Artık ben onun yüzüne nasıl bakarım? Aynı şehirde, aynı havayı soluduğum ama yanında olmadığım, sesini duyamadığım için beni içten içe boğan bu şehirde bir saniye daha duramam artık. Ayris… Ne olur, çık o pencereye. Bari uzaktan da olsa son bir defa göreyim seni."

Sahir tam pes etmiş, Ayris'i görme umudundan vazgeçip geri dönecekti ki bir el dokundu nazikçe omzuna. Ardından, yıllar öncesinden tanıdık bir ses yankılandı kulaklarında:

"Sahir ağabey! Sahir ağabey, bu sen misin?"

Sahir sesin geldiği yöne doğru dönünce karanlıkta yüzünü göremediği bir kadın vardı karşısında.

"Evet, benim… Siz kimsiniz?"

Yüzünü kapatan tüylü kapüşonu açarken "Sahir ağabey, benim… Tanımadın mı? Beril ben." dedi kadın.

"Beril! Kusura bakma, ben… Ben de tam buradan geçiyordum, ne büyük bir tesadüf böyle."

"İyi de Sahir ağabey, sen de gayet iyi biliyorsun ki biz zaten burada oturuyorduk."

"Şey, ben…"

"Neyse, ağabey… Ya, sen ne kadar zayıflamışsın böyle."

"Ayris'ten uzak kaldığım her gün ölüyorum, desem…" diye düşündükten sonra "Ah evet. Biraz zayıfladım tabii. Hem de yol yorgunluğu var." dedi Sahir.

"Seni Amerika'da yaşıyor sanıyorduk."

"Doğru, Beril, hâlâ orada yaşıyorum. Umreye gitmiştim, döndüm."

"Allah kabul etsin, ağabey."

"Sağ ol. Uçak dönüşte arıza yapınca buraya acil iniş yapmak zorunda kaldı."

"Amerika'ya giden uçak İstanbul'dan mı geçiyor? Tuhaf." dedi Beril.

Sahir'in doğru söylemediğini ve aslında buraya ne için geldiğini gayet iyi biliyordu.

"Yok, aktarmalı uçuş. Neyse işte… Ben de hazır İstanbul'a inmişken biraz gezeyim, dedim."

"İyi etmişsin. Biz de seni bekliyorduk."

"Nasıl yani?"

"Bugün burada olacağını biliyorduk."

“Kim haber verdi? Gerçi kimse bilmiyordu buraya geleceğimi ama.”

“Yok, ağabey, kimse haber vermedi. Ama biz Ayris’i görmeye geleceğini biliyorduk. Onun için buradasın, değil mi?”

Sahir çaresizce başını evet manasında salladı. Ancak bu akşam burada olacağını nereden bildiklerine bir anlam veremiyordu.

“Beni pencereden mi gördünüz? Seni Ayris mi gönderdi buraya?” diye sordu ısrarla.

“Hayır, ağabey. Biz artık bu evde oturmuyoruz, uzun zamandır. O evde eski anı ve hatıralardan başka hiçbir şey yok artık.”

Sahir evin penceresine tekrar baktığında ışıkları sönmüş olarak gördü.

“Nasıl yani? Az evvel evde birileri vardı. Pencerenin önündeydi…”

“Hayır, Sahir ağabey. O evde kimse yok. Biz eşyalarıyla bıraktık ve yıllardır buraya kimse gelmiyordu, ta ki düne kadar.”

“Ama ben… Az evvel…”

“Sahir ağabey, bak, ev kapkaranlık. Orada kimse yok. Ne Ayris ne de biz orada yaşıyoruz artık. Ben buraya senin için geldim.”

“İyi de neden? Hem sen nereden biliyordun burada olacağımı?”

“Ayris söyledi.”

Sahir içindeki yoğun pişmanlık ve suçluluk duygusuyla başını öne eğdi.

“Buradan gitmeden evvel onu görmek istiyorum, Beril. Bana yardım eder misin?”

“Sahir ağabey… Bak, şimdi beni çok iyi dinlemelisin.”

Sahir, başını evet manasında sallarken Beril’in kendisine neler söyleyeceğini merakla bekliyordu.

“Ayris artık yok…”

“Tabii ya… Evlendi, değil mi?”

“Hayır, hiç evlenmedi.”

“Ne oldu peki, Ayris nerede? Gitti mi buralardan? Başka bir şehre, ülkeye?”

“Maalesef… Keşke başka bir şehir ya da ülkede olsaydı.”

“İyi de nerede? Ne demek istiyorsun?”

Beril hüzünle başını öne eğerken Sahir'in içini bir korku kapladı. Göğsü daralıyor, nefes alamıyor gibi hissediyordu kendini.

"Ne oldu, Beril? Ayris nerede? Yoksa!" diye bağırdı Sahir panik hâlinde fakat hemen kendini toplayıp sessizce Beril'i dinledi.

"Evet, ağabey…"

"Nasıl yani Beril… Ayris öldü mü?"

Sahir'in inanmak istemediği fakat dudaklarından dökülen o son cümle, kulaklarında defalarca yankılanırken yaşadığı bu büyük hezeyana daha fazla dayanamayan vücudu boş bir çuval misali yere serildi bir anda. Sanki görünmez bir el vücudundaki tüm yaşam enerjisini emmiş, artık her yer dipsiz bir karanlığa bürünmüştü. Beril olanca gücüyle, bayılıp ağacın dibine düşen Sahir'i kaldırmaya uğraştı fakat olacak gibi değildi. Sahir zayıflamış olsa da Beril'e nazaran çok daha ağır ve kuvvetliydi. Beril hemen bir koşu bakkala gidip su aldı. Şişedeki suyu Sahir'in başından aşağı boca ederken kendine gelmesi için bedenini iyice sarstı.

"Sahir ağabey… Sahir ağabey, uyan!"

Sahir yüzüne çarpan soğuk suyun etkisiyle ayılırken istemsizce ağlamaya başladı. Beril ilk defa bir erkeğin karşısın-

da çocuk gibi ağlayışına şahit oluyordu. Sahir'e "Ağlama." dedikçe kendisi de ağlıyor; bugüne kadar içinde biriktirdiği tüm sıkıntılarını ve acılarını yağmura katıp, âdeta içinden söküp atıyordu.

En nihayetinde on dakika kadar hiç konuşmadan, ağlayıp içlerindeki hüznü yağmur sularına kattıktan sonra Beril, Sahir'e yine "Ağlama." dedi hıçkırıklarına engel olmaya çalışarak.

Sahir artık gururunu bir kenara bırakıp içinde uzun süredir bastırdığı sevgi, özlem ve pişmanlık duygusuyla ağlamaya devam etti. İçten içe kendine kızmaya devam etti. Bunca zaman neyi beklemişti sevdiği kadına koşmak için? Bunca zaman neden kaçmıştı köşe bucak mutlu anılardan? Neden gelmemişti İstanbul'a? Neden gelmemişti sevgili eşinin, güzeller güzeli biricik Ayris'inin yanına? Ya da giderken neden götürmemişti yanında? Giderse dönemeyeceğini bile bile neden ayrı kalmıştı aşkından? Annesine olan öfkesi ile Ayris'e olan aşkı arasında kalmak istememişti aslında. Kötü anılarla terk ettiği o evi ve uzun zaman önce içinde ölen annesini görmesini istememişti, aralarında yaşanan o acı olayı bilmesini de. Zaten hemen dönecekti Ayris'ine. Lakin hesaba katmadığı başka planları vardı kaderin… "Kaderin cilvesi mi, desem yoksa sillesi mi?" derdi Sahir İstanbul aklına her geldiğinde. Geçmişin tozlu raflarına kaldırdığı

Arafta kalmış bir aşk hikâyesi…

Arafı bilir misiniz? Siz hiç arafta kaldınız mı?

Kalben, manen, zamansız ve mekânsız bir boşlukta savruldunuz mu?

Bu kitap, tam da orada yani arafta başlıyor.

Ayris ve Beril.

İki kız kardeş, iki farklı ruh, iki farklı yolculuk.

Biri görünmeyen bir kapının ardında kalırken, diğeri gökyüzünün işaretlerini okuyarak iz sürmeye başlar. Astroloji, numeroloji ve kadim öğretiler aracılığıyla hem kendini hem geçmişin sırlarını çözmeye çalışır. Fakat en çok da kalbindeki "Aşk mı, sevgi mi?" sorusunun cevabını arar.

***Karma*'da kaderin oyunlarını sorgulayan yazar, *Araf*'ta bu oyunun tam ortasında sıkışıp kalanların hikâyesini anlatıyor.**

9 786255 896438

